

ת"ד 6587/04/11 - מדינת ישראל נגד יוסף שגיא נגל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

12 פברואר 2014

ת"ד 6587-04-11 מדינת ישראל נ' שגיא נגל
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל	בעניין: מאשימה
יוסף שגיא נגל	נגד
	נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין:

אי מתן זכות קדימה לרכב הבא ממול וגרם חבלה של ממש, עבירה על תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**), בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**).

נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

לפי כתב האישום, ביום 9.5.2010 שעה 17:00 לערך, נהג הנאשם רכב מתוצרת "רנו" שמספרו 1830906 (להלן - **הרכב**), ברחוב ויצמן בגבעתיים, מכיוון צפון לדרום והתקרב לצומת עם רחוב זבוטינסקי (להלן - **הצומת**).

אותה שעה נהג אוריאל ביאלה (להלן - **רוכב הקטנוע**) על קטנוע שמספרו 2296214 (להלן - **הקטנוע**), ברחוב ויצמן בכיוון הנגדי, היינו מדרום לצפון.

לפי הנטען הנאשם נהג בחוסר זהירות, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, החל לבצע פניה שמאלה בצומת, מבלי שנתן זכות קדימה לקטנוע שהגיע מולו, וגרם להתנגשות בין שני כלי הרכב.

כתוצאה מהתאונה, נחבל רוכב הקטנוע חבלה של ממש, בכך שנגרמו לו שבר באף וביד, ושבר פריקה בכתף. שני כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ונוהל דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו בפניי (לפי סדר העדתם):

אוריאל ביאלה - רוכב הקטנוע, ובמסגרת עדותו הוגש מסמך רפואי (ת/1) ותרשים שערך (ת/2) וכן, לבקשת ההגנה, הוגשה הודעתו במשטרה (נ/1).

רס"ל רועי בעדני - השוטר שהגיע למקום התאונה (להלן - **השוטר**) ובמסגרת עדותו הוגש דו"ח הפעולה שערך, וכן תצלומים שהוגשו מטעם ההגנה (נ/1 ו- נ/2).

כמו כן, הוגשה בהסכמה הודעת הנאשם (ת/4).

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

לאחר שהתרשמתי מהעדויות שנשמעו בפניי ובחנתי את החומר הרלוונטי, באתי לכלל מסקנה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וזאת על סמך הנימוקים הבאים:

1. אין חולק כי התאונה ארעה בעת שהנאשם, אשר נסע ברחוב ויצמן מצפון לדרום, החל בפניה שמאלה בצומת לעבר רחוב ז'בוטינסקי, וכי רוכב הקטנוע נסע בכיוון הנגדי ברחוב ויצמן, מדרום לצפון, ממול לכיוון נסיעת הנאשם. אין גם מחלוקת בנוגע לתוצאות התאונה.

יובהר כי ברחוב ויצמן מכיוון דרום לצפון, היינו כיוון נסיעת הקטנוע, נתיב נסיעה אחד. בכיוון הנגדי, כיוון נסיעת הנאשם שני נתיבי נסיעה, האחד ישר, המיועד להמשך רחוב ויצמן לכיוון דרום, והשני שמאלה, לעבר רחוב ז'בוטינסקי.

2. הנאשם ציין בחקירתו במשטרה כי "**אין לי תמרוך לפני הפניה שמאלה**" (ת/4 שור 33). אולם בהתאם בהתאם לסעיף 64(א)(2) לתקנות התעבורה, אף בהיעדר תמרוך המורה על מתן זכות קדימה בצומת:

(2) נוהג רכב, המתקרב לצומת או הנמצא בצומת ועומד לפנות שמאלה או לפנות בפניית פרסה לשמאל יתן זכות קדימה לרכב הבא ממולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת וזאת מבלי לגרוע מהאמור בפסקה (1);

בהתאם לסעיף 1 בתקנות התעבורה:

"מתן זכות קדימה" - אי המשכת הנסיעה או התחלתה כאשר על ידי כך עלול הנוהג ברכב הנדרש לתת זכות קדימה לנוהגים ברכב אחר לאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות את מהירות נסיעתם;

באירוע הנדון, הנאשם הוא שביקש לפנות שמאלה בצומת. בהינתן כך, חובת מתן זכות הקדימה וכפועל יוצא מכך, חובת הזהירות והדרישה לוודא כי הפנייה תבוצע בבטחה, בלא לסכן אדם או רכוש, חלה על הנהג המבקש לבצע פנייה, ובמסגרת זו עליו לוודא, בין היתר, שפנייתו זו לא תגרום לרכב אחר לסטות מנתיב נסיעתו, לבלום, או תגרום לרכב אחר לפגוע בו, ככל שלא יספיק לבלום או לסטות.

3. גרסתו הראשונה של הנאשם, כפי שנמסרה לשוטר שהגיע לזירת התאונה לאחר 10 דקות לערך מעת

התרחשותה, הייתה כי "נהג על רחוב ויצמן מכיוון צפון לדרום וכאשר הגיע לצומת הרחובות ויצמן ז'בוטינסקי הבחין בקטנוע אשר נסע במהירות לכיוונו ופתאום נכנס בו" (ת/3 עמ' 2).

בהודעתו במשטרה, שנמסרה ימים ספורים לאחר התאונה, מסר הנאשם כי "הגעתי לצומת עם רח' ז'בוטינסקי, במקום יש אי תנועה חלקו בנוי וחלקו מסומן, פניתי שמאלה ונעצרתי בשטח הפרדה ואז הגיח רוכב אופנוע מהכיוון הנגדי לנסיעתי ברחוב ויצמן.. ופגע ברכב בחזית בזמן שהוא נסע על האי תנועה המסומן" (ת/4 שורות 11-16).

בעדותו מסר הנאשם, כי החל בפניה שמאלה מרחוב ויצמן לעבר רחוב ז'בוטינסקי, לאחר שהבחין כי בכיוון הנגדי "עמד שם אוטובוס עם כמה מכוניות מאחוריו ונתן זכות קדימה להולכי רגל ובגלל זה התחלתי להיכנס לרחוב". אולם אז בדיוק "הולכי הרגל סיימו לחצות וראיתי שהאוטובוס מתחיל לנוע אז נעמדתי במקום" (פרוט' עמ' 11 שורות 30-31).

רוכב הקטנוע לא אישר את גרסת הנאשם באשר לאוטובוס, אולם בעניין זה נפלו סתירות בגרסאותיו;

בהודעתו במשטרה ציין רוכב הקטנוע "נאמר לי שנזרקתי על אוטובוס, אבל אני לא ראיתי שום אוטובוס ואין לי את מספרו" (שורות 15-16)

בעדותו הראשית מסר "אמרו לי שעפתי על אוטובוס. אין לי מושג איזה אוטובוס..". (פרוט' עמ' 3 שורה 20).

בחקירתו הנגדית אישר רוכב הקטנוע כי היה במקום אוטובוס. לשאלה האם עקף את האוטובוס משמאל השיב "האוטובוס חנה שם והוריד נוסעים". בהמשך נשאל "ואתה עקפת על אי תנועה את האוטובוס ואז פגעת ברכב של הנאשם?" והשיב: "לא יש שם נתיב לתחנת אוטובוס ויש נתיב לנסיעה. אני נסעתי בנתיב הנסיעה שלי" (פרוט' עמ' 6 שורות 4-7).

משהתבקש רוכב הקטנוע להגיב לטענה שלאוטובוס אין מפרץ, שינה טעמו באומרו: "אם אתה אומר, אז יכול להיות. אני אבדתי את ההכרה..". (פרוט' עמ' 6 שורות 13-14).

מלבד הסתירות שנפלו בגרסת רוכב הקטנוע בהתייחס לאוטובוס, לטענת קיומו של "נתיב לחניית אוטובוס" אין זכר בתרשים אותו ערך רוב הקטנוע (ת/2). זאת ועוד, בתצלום נ/1 נראה בבירור כי אין סמוך צומת, מכיוון הגעת האוטובוס, כל תחנה או מפרץ לחניית אוטובוס.

לא למותר להעיר כי מיקום מפרץ חנייה לאוטובוס בתחום צומת אינו הגיוני, בהיותו נושא בחובו פוטנציאל בטיחותי.

אקבל את גרסתו של הנאשם, כי רוכב הקטנוע עבר את האוטובוס משמאל תוך נסיעה על אי התנועה המשורטט בכיוון נסיעת הקטנוע, אולם אין תיאור זה מחסיר מחובתו של הנאשם לתת זכות קדימה בפנייתו שמאלה לרכב הבא ממול, גם אם מאופן הגעתו של הרכב הבא ממול עולה רשלנות.

יוטעם כי על פי תקנה 122 לתקנות התעבורה, רשאי אופנוע לנסוע בצידו של רכב אחר, ואף באותו נתיב נסיעה, וזאת לצורך עקיפה או מעבר כדין על פניו של אותו רכב. מכאן כי על פי הדין רשאי קטנוע לעבור על פני אוטובוס משמאלו. עם זאת, ככל שרוכב הקטנוע נסע על אי התנועה המשורטט בצד השמאלי של נתיב נסיעתו, אזי עבר על פני האוטובוס שלא כדין. ואולם, אין ברשלנותו זו כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין פנייתו של רכב הנאשם לבין גרם התאונה.

בפסיקה נקבע לא אחת כי ניתוק הקשר הסיבתי בגין רשלנות אחרים מתקיים רק מקום בו רשלנות זו הינה בלתי צפויה.

ב-ע"פ 482/83, **מדינת ישראל נ' סלים יוסף סעיד** (להלן - פרשת **סלים**) הפנה בית המשפט העליון לע"פ 402/75 שם נקבע כי:

"מעשה רשלנות של אחד אין בו, כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעושה מעשה של הפרת זהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק, כאשר חייב היה לחזות מראש, כי המעשה או המחדל עשויים להזיק, וכי אדם אחר עלול להיפגע ולסבול נזק. מעשה רשלנות, ותהיה זו אף רשלנות בדרגה גבוהה של מאן דהוא אחר, אין בו כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות אם הגורם הראשלי הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות כאמור".

בפרשת סלים אף נקבע, ביחס לחובת הצפיות, שמדובר **"במה שהנתבע צריך לצפות, כנורמה התנהגותית לפי קנה-מידה של האדם הסביר, ולא במה ש"הוא", הנתבע, "יכול" היה לצפות מראש באורח סביר**

ב-ע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, נקבע מפי כב' השופט חשין:

"הנה-כי-כן, רשלנות חמורה מצדו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי שבין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה, וביתר דיוק: קביעת גדריה של חובת הצפיות הראויה".

על פי תקנה 46(ה) לתקנות התעבורה, אסורה עקיפה בצומת או בעת שהנהג מתקרב אל מעבר חצייה. הטעם לכך נעוץ בהיותה של פעולת העקיפה מחייבת השלמתה באמצעות חזרה לנתיב הנסיעה המקורי לפני הרכב הנעקף, ולשם כך נדרש מרווח מסוים, שאינו קיים תמיד בהתקרב לצומת. זאת ועוד, נוכח העובדה שצומת נוצר על ידי פגישתם של שני כבישים לפחות, העקיפה עשויה ליצור עיכוב, להגביר את עומס התנועה ולמנוע פינויו המהיר של הצומת כנדרש.

במקרה דנן, אין ראיה כי רוכב הקטנוע עקף את האוטובוס, אלא נסיעתו הייתה משמאל לאוטובוס, ואני סבורה כי המשך בנסיעה זו לכיוון ישר בכניסתו לצומת.

וזאת לדעת, המחוקק הבחין בין עקיפה לבין מעבר על פני רכב, כפי שהוצג לעיל ביחס ללשון תקנה 122 לתקנות. דוגמא נוספת לאבחנה זו, מצויה בתקנה 46 (ז) הקובעת כי נוהג רכב לא יעקוף רכב ולא יעבור על פני רכב שעצר לפני צומת, לפני מעבר חצייה או לפני מפגש מסילת ברזל. היינו, כאשר רכב עוצר בנסיבות המפורטות בתקנה, אין לעקוף אותו ואף אין לעבור על פניו.

מתקנה 46(ז) שלעיל, עולה כי אם האוטובוס היה בעצירה לפני מעבר חצייה, אסור היה לרוכב הקטנוע להמשיך בנסיעתו ולעבור על פניו, ואם עשה זאת התרשל באופן מובהק. עם זאת, נתתי דעתי לעובדה כי טענת

ההגנה אודות עצירת האוטובוס לפני מעבר החצייה, לא הועלתה באף לא אחת מגרסאותיו הקודמות של הנאשם ואף לא בעת מתן מענה לכתב האישום, בהיותו של הנאשם מיוצג, ומכאן הקושי לקבוע ממצאים על פיה.

4. עדותו של רוכב הקטנוע לא הייתה נקיה מגרסאות שונות, ואף סותרות בנושאים נוספים. כך למשל מסר בעדותו, כי בהתקרבו לצומת (בהתכוון לנאשם) **"מישהו היה לפניו ופנה עם וינקר שמאלה באופן רגיל"** (פרוט' עמ' 4 שורה 30). תיאור זה אינו עולה בקנה אחד עם התיאור שמסר בהודעתו במשטרה בתאריך 20.5.10, שם ציין: **"..ובנסיעה שוטפת נכנסתי לצומת רחוב ז'בוטינסקי במטרה להמשיך ישר ופתאום הבחנתי ברכב שהגיע ממול כשהוא פונה שמאלה.. והתנגשתי חזיתית עם הרכב.."** (נ/1 שורות 8-13). שום אזכור על הרכב שפנה שמאלה לפני פניית הנאשם, ומשכך טענה זו הינה "טענה כבושה".

5. בעדותו, מסר הנאשם כי נכנס לצומת תוך פנייה שמאלה, ועצר את רכבו לפני מכסה הביוב הנראה בתצלום נ/2. מכסה ביוב זה ממוקם במרכז נתיב הנסיעה של התנועה בכיוון הנגדי לנסיעת הנאשם. בבית המשפט סימן הנאשם את המקום בו עצר, באמצעות שרטוט מלבן על גבי תצלום נ/2, במרחק לא קטן ממכסה הביוב. ואולם חרף טענתו של הנאשם כי עמידתו במיקום זה אינה בנתיב הנסיעה הנגדי, אלא מצויה בשטח ההפרדה הממוקם בין שני מסלולי הנסיעה, הרי מהתצלום נ/2 עולה בבירור, כי לא קיים שטח הפרדה בנתיב נסיעתו של הנאשם. ולכן, רכב אשר החל בפנייה שמאלה, ובפרט כשהוא בזווית לרוחב הנתיב, יעמוד בהכרח בתוך נתיב הנסיעה הנגדי, וגם על פי סימונו של הנאשם על גבי התצלום נ/2, רכבו עמד בנתיב הנסיעה הנגדי. לפיכך, שומא על נהג המבקש לפנות שמאלה לעמוד לפני קו העצירה, ככל שקיימת תנועה כלי רכב המתקרבת לצומת בנתיב הנסיעה הנגדי.

ואכן, השוטר שהגיע ראשון לזירה, מסר בעדותו כי מהכרותו את הצומת, ובהתחשב בעובדה שהרכב נפגע בצד השמאלי של חזיתו, הרי רכב הנאשם כדבריו **"חייב לעמוד עם הגוף כבר במהלך הפנייה שמאלה כדי שהאופנוע יפגע בו לא יכול להיות שהאופנוע נסע בנתיב הנסיעה של הרנו"** (פרוט' עמ' 10 שורות 24-25).

בחקירתו הנגדית בבית המשפט, נטען כלפי השוטר **"אתה לא יכול לשלול את האפשרות שהרכב עמד עוד לפני שהוא נכנס לנתיב הנגדי, ממש על אי התנועה"**. בהתייחס לכך הגיב השוטר: **"אם מה שאת אומרת הוא נכון, זה אומר שהאופנוע נסע בניגוד לכיוון הנסיעה שלו"** (פרוט' עמ' 10 שורות 15-17). כלומר, לפי גרסא זו שהעלתה ההגנה, רכב הנאשם טרם נכנס לנתיב הנסיעה הנגדי, ולכן על מנת שתתרחש תאונה היה על הקטנוע לסטות שמאלה לעבר נתיב נסיעת הרכב. ואולם, כפי שהובהר לעיל, משהחל הנאשם בפנייה שמאלה וחזית רכבו פנתה לעבר רחוב ז'בוטינסקי, עובדה עליה אין חולק, הרי עמידתו הייתה בהכרח בנתיב נסיעת הקטנוע.

אני סבורה כי הנאשם ניצל את העובדה שבנתיב הנסיעה הנגדי, בכיוון נסיעת הקטנוע, מצוי אי תנועה, ולכן הרשה לעצמו לעמוד ממול חזיתו של אי התנועה המשורטט בכיוון הנסיעה הנגדי, בעוד שמוטל היה לעצור לפני קו העצירה, משהתקרבו כלי רכב לצומת.

באף אחת מגרסאותיו, לא ציין הנאשם כי עצר את רכבו לפני קו העצירה המסומן על הכביש, טרם פנייתו שמאלה לעבר רחוב ז'בוטינסקי.

6. הנאשם טען כי "אם הייתי ממש בסיבוב בתוך הנתיב, הוא היה צריך להיכנס בי בצד. היות ואני הייתי במין חצי סיבוב כזה בתוך השוליים של אי התנועה, אז יצא שהוא פגע בי לכיוון החזית" (פרוט' עמ' 12 שורות 10-11)

אינני מקבלת טענה זו, לא נטען כלפי הנאשם כי הוא השלים את פנייתו שמאלה או כי רכבו התיישר לאחר השלמת הפניה או כי רכבו חסם באופן מלא את נתיב הנסיעה לכיוון צפון. אני סבורה כי הפגיעה בחלקה השמאלי של חזית רכבו מתיישבת עם הימצאותו של רכב הנאשם כשהוא בנתיב הנגדי, כשחזיתו מעבר לאי התנועה הבנוי, בזווית אלכסונית לנתיב נסיעת הקטנוע.

7. בעדותו הראשית, ציין הנאשם כי רוכב הקטנוע "חתך לכיוון השמאלי..אז נכנס בי אפשר להגיד בחזית של האוטו..". (פרוט' עמ' 12 שורות 8-9).

הטענה כי רוכב הקטנוע סטה שמאלה הינה בגדר "עדות כבושה" שלא הועלתה בגרסאותיו הקודמות של הנאשם, ולא מצאתי לנכון לקבלה.

זאת ועוד, הנאשם עצמו לא היה עקבי בעדותו, לגבי גרסתו כי רוכב האופנוע סטה שמאלה.

משנשאל הנאשם מפורשות "מה אתה בעצם אומר? האופנוע יכל להמשיך לנסוע בכלל בלי להיכנס אליך. הוא פנה אליך, הוא פנה שמאלה?" חזר בו הנאשם מסברה זו באומרו "לא אמרתי את זה" (פרוט' עמ' 13 שורות 21-23).

משנסע הקטנוע על אי התנועה, והמשיך בנסיעתו לכיוון ישר, פגע בחלקו השמאלי - קדמי של רכב הנאשם, אשר עמד בזווית נוכח פנייתו שמאלה לעבר רחוב ז'בוטינסקי.

בסכמו של דבר, אני סבורה כי די בעדות הנאשם עצמו, ככל שנקבע כי ניתן לקבוע ממצאים על פיה, ובתצלומים שהוגשו מטעמו, על מנת להביא להרשעתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. הנאשם פנה שמאלה, מבלי שווידא כי אין בסטייתו כדי לסכן או לפגוע ברוכב הקטנוע שהגיע ממול.

נזהרתי מלקבוע ממצאים שהיו שנויים במחלוקת, רק על סמך עדותו של רוכב הקטנוע, שלא הייתה עקבית, ונתגלו בה סתירות. מכלל החומר שבפני, אני סבורה כי התאונה נגרמה עקב צירוף נסיבות כדלקמן:

הנאשם, אשר הגיע מצפון לדרום ברחוב ויצמן, פנה שמאלה לעבר רחוב ז'בוטינסקי, ונעצר בתוך נתיב הנסיעה הנגדי, כשחזיתו מעבר לאי התנועה הבנוי בכיוון הנגדי, עקב תנועה של אוטובוס שהגיע ממולו ברחוב ויצמן מצפון לדרום. אותה עת רוכב הקטנוע נסע ברחוב ויצמן, מדרום לצפון, בחלקו השמאלי של נתיב נסיעתו לכיוון ישר, ותוך שהוא נוסע על אי התנועה ועובר על פני האוטובוס מצדו השמאלי, נכנס לצומת והתנגש ברכב הנאשם.

שני המעורבים נהגו באופן לא זהיר. קיימת רשלנות בלתי מבוטלת של רוכב הקטנוע, אשר ככל הנראה נסע במהירות גבוהה על אי התנועה, המשורטט על הכביש בנתיב נסיעתו. עם זאת, רשלנותו התורמת של רוכב הקטנוע, אין בה כדי

לנתק את הקשר הסיבתי לאירוע התאונה. כאמור, הנאשם היה זה שביקש לפנות שמאלה בצומת והיה עליו לוודא שבפנייתו זו לא ייגרם סיכון לתנועה המגיעת ממול, ובכלל זה היה עליו לצפות נהיגה רשלנית של רוכב קטנוע על אי התנועה.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עם זאת, תינתן הדעת לרשלנות רוכב הקטנוע בעת גזירת דינו של הנאשם.

ניתנה היום, י"ב אדר תשע"ד, 12 פברואר 2014, במעמד הצדדים.